

УДК [94(477):329.4] «1917/1918»

© Оксана Довгалець
(Рівне)

ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН І ЦЕНТРАЛЬНА РАДА: ОСОБЛИВОСТІ ВІДНОСИН

У статті проаналізовано особливості взаємовідносин між Центральною Радою та політичними партіями національних меншин, показано процес формування та участь партійних фракцій у роботі Центральної Ради та Малої Ради.

Ключеві слова: Центральна Рада, Мала Рада, політичні партії національних меншин.

О. Довгалець

Политические партии национальных меньшинств и Центральная Рада: особенности отношений

В статье проанализированы особенности взаимоотношений между Центральной Радой и политическими партиями национальных меньшинств, показано процесс формирования и участия партийных фракций в работе Центральной Рады.

Ключевые слова: Центральная Рада, Малая Рада, политические партии национальных меньшинств.

O. Dovgalets

Political Parties of National Minorities and the Central Council: Features of Relations

In the article the specifics of relationships among the Centralna Rada and political parties of national minorities were analyzed, also the formation and participation of parties factions in activities of the Centralna Rada and the Mala Rada was shown.

Keywords: the Centralna Rada, the Mala Rada, political parties of national minorities.

На терені Наддніпрянської України з кінця XIX ст. проходив процес оформлення політичних партій. Спочатку свою діяльність розгорнули загальноросійські партії – Російська соціал-демократична робітничая партія (РСДРП), Партія соціалістів-революціонерів, організації анархістів, що діяли нелегально. Після Маніфесту 5 жовтня 1905 р., за яким дозволялася легальна діяльність політичних партій, на українських територіях з'явилися й осередки проурядових консервативних партій – Партії октябристів, Конституційно-демократичної партії (кадети) та ін.

Паралельно із загальноросійськими закладалися й партії національних меншин, зокрема єврейські та польські. З 1897 р. діяв Бунд – Всеросійський єврейський робітничий союз, з 1899 р. – Єврейська соціал-демократична партія (Поалей-

Ціон), згодом з'явилися Сіоністсько-соціалістична робітничая партія (ССРП), Єврейська народна партія (ЄНП), відома під назвою Фольксспартай. З 1889 р. активізувалося політичне життя й поляків. Були утворені Ліга Польська (згодом – Ліга народів, перетворена 1896 р. в Народно-демократичну партію), у 1893 р. – Польська соціалістична партія, від якої у 1894 р. відокремилася Соціал-демократія Королівства Польського і Литви. У Києві засновано Польське коло, від якого згодом виділився Союз польської соціалістичної молоді.

Загалом до початку Першої світової війни загальноросійські та національні партії порівняно з українськими політичними партіями мали більш розгалужену мережу і були представлені практично у всіх регіонах Наддніпрянської України.

Після перемоги Лютневої революції піднесення українського національно-визвольного руху активізувало процес відновлення українських партій та закладання нових. Висунуті ними гасла національного самовизначення зробили їх популярними в українському суспільстві. Навесні 1917 р. саме українські партії стали на чолі політичних процесів в Україні, утворивши Центральну Раду як орган, який би репрезентував інтереси українства.

Політичні партії національних меншин спочатку не ввійшли до складу Центральної Ради. Однак залишатися поза процесом національно-державного будівництва їхні лідери не хотіли. В залученні представників національних партій до складу Центральної Ради були зацікавлені й її провідні українські політичні партії. Це давало можливість перетворити Центральну Раду з національного на крайовий орган і надати йому більшої легітимності в очах Тимчасового уряду.

Проблема співробітництва з організаціями національних меншин обговорювалася на П'ятій сесії Центральної Ради. Після тривалої дискусії присутні на засіданні делегати визнали необхідним співробітництво з неукраїнської демократією. Умови співробітництва окреслювала ухвалена постановка, яку запропонувала фракція українських есерів: «Вважаючи дуже бажаним співробітництво неукраїнських демократичних організацій з виконавчими органами Центральної Ради, зазначаючи з задоволенням, що в сих організаціях теж є бажання, і маючи на увазі, що таке співробітництво можливе лише при визнанні ними Української Центральної Ради найвищим правомочним органом українського народу, Українська Центральна Рада переходить до чергових справ»¹.

Після ухвалення Першого Універсалу й як наслідок цього загострення стосунків із Тимчасовим урядом питання залучення представників національних партій до складу Центральної Ради набуло політичного значення. Під час переговорів у Києві делегація Тимчасового уряду висунула вимогу обо-

в'язкової присутності представників національних меншин у складі Центральної Ради. Тільки за таких умов Тимчасовий уряд погоджувався визнати Центральну Раду правомочним органом. Лідери українського руху погодилися на такі вимоги. Узгоджувальні переговори були проведені й з лідерами національних партій і організацій, в результаті яких представники національних меншин погодилися увійти до складу Центральної Ради.

У зв'язку з цим було утворено комісію щодо поповнення Центральної Ради (пленуму) представниками національних меншин. Після обговорення цієї проблеми комісія підготувала доповідь, яку Комітет Центральної Ради розглянув 28 липня 1917 р. на своєму засіданні. У результаті було ухвалено постанову, відповідно до якої комісії доручалося: «зафіксувати число членів Центральної ради й розподілити місця національних меншостей, не усуваючи представників тих народів, які, хоча в малому числі, постійно мешкають на території України, положивши в основу поповнення представниками революційних організацій меншостей, а в разі відсутності їх – громадськими чи культурно-просвітніми»².

Виконуючи це розпорядження, комісія вже наступного дня 29 липня на своєму засіданні визначила чисельність та порядок вступу представників національних меншин до Центральної Ради. Згідно з ухваленою постановою була надана можливість обрати до складу Центральної Ради 202 дійсних члени Ради та 51 кандидата, що становило 25 % від загального складу і відповідало питомій вазі неукраїнського населення. Кандидатам надавалося право дорадчого голосу під час засідань, дійсними членами вони ставали у міру поповнення Центральної Ради українцями від тих повітів, міст та організацій, де вибори на той момент ще не відбулися. Безпосередньо порядок вступу кандидатів визначався неукраїнською частиною Комітету Центральної Ради. Ще однією умовою було те, що серед неукраїнських членів 60 % мали представляти провінційні організації, при цьому окремо зазначалося, що обов'язковою була репрезентація Харківського та Одеського повітів.

Між окремими національностями та партіями ці місця розподілялися таким чином: євреї – 50, рада робітничих депутатів – 30, рада військових депутатів – 20, поляки – 20, есдеки – 20, есери – 20, рада громадських організацій – 10, кадети – 10, народні соціалісти – 4, молдавани – 4, німці – 3, татари – 3, греки – 1, чехи – 1, білоруси – 1, меноніти – 1, запасних місць – 3. 51 кандидатське місце розподілялося так: євреї – 13, рада робітничих депутатів – 8, рада військових депутатів – 6, поляки – 6, есдеки – 6, есери – 6, рада громадських організацій – 3, кадети – 2, народні соціалісти – 1³.

Загалом достатньо складно точно визначити, якою була кількість представників від найчисель-

ніших в Україні національних меншин – росіян, євреїв і поляків. Це пояснюється тим, що, крім пропорційного представництва від відповідних національних груп (що було обов'язковим), вони мали досить значний відсоток в інтернаціональних за своїм складом організаціях – таких як Київська рада робітничих депутатів, Київська рада солдатських депутатів і Київська рада об'єднаних громадських організацій. Ці органи посилали до Центральної Ради значну кількість депутатів – відповідно: 30, 20 і 10.

Відомий вітчизняний дослідник В. Верстюк із певними застереженнями відніс усі ці 60 мандатів на рахунок росіян. У результаті його підрахунків вийшло, що росіянам належало 14 % усіх місць, євреям – близько 6 %, полякам – 2,5 %⁴. На підтвердження об'єктивності таких даних він наводить розподіл місць у комісії для розробки «Статуту автономної України», сформованої наприкінці червня П'ятими загальними зборами Центральної Ради. Із 100 місць у комісії 71 надавалось українцям, 11 – росіянам, 8 – євреям, по 2 – німцям і полякам, по 1 – білорусам, татарам, молдаванам, чехам, грекам і болгарам⁵. Водночас, загалом погоджуючись із такими розрахунками й припущеннями, варто мати на увазі, що при визначенні пропорційного складу зазначеної комісії принцип національно-пропорційного представництва був реалізований, так би мовити, «у чистому вигляді», тобто у повній відповідності зі складом населення України.

Суттєвий вплив на чисельність фракцій національних меншин у Центральній Раді мав загальний рівень політичної активності тої чи іншої нації, кількості наявних національних партій та інших товариств і організацій, а також національне представництво у різних осередках, які мали ненаціональний характер. Усі перераховані чинники впливали на чисельність представництва національних меншин у Центральній Раді, наслідком чого ставало те, що в реальності фракції певних національностей перевищували визначену квоту.

Яскравим прикладом щодо цього були євреї. Загальновідомо, що представники цієї національності відзначалися високою політичною та громадською активністю, їхні представники були членами різноманітних суспільно-політичних та культурно-освітніх організацій і товариств. Крім того, на терені України діяло кілька єврейських партій, які вважали себе репрезентантами інтересів єврейського народу. Ці партії (Бунд, Поалей-Ціон, Ціон-Ціон, СЄРП, сіоністи) отримали право направляти своїх членів до Центральної Ради. Ці обставини зумовили те, що влітку-восени 1917 р. до Центральної Ради входило набагато більше євреїв, ніж 50 осіб, тобто 6 % мандатів, наданих їм за нормами пропорційно-національного представництва. Водночас варто зазначити, що їхні

чисельність і персональне представництво не були сталими – час від часу вони змінювалися і чисельно, і персонально, бо делегати часом замінювали один одного. На думку іншого відомого вітчизняного дослідника В. Солдатенка, представництво євреїв було досить вагомим. Він вважає, що певною мірою цю проблему віддзеркалює їхня питома вага у Малій Раді. Так, після певних узгоджень і перестановок євреї дістали 16 мандатів з 66 (понад 24 %), посівши друге місце після українців (36 членів) і значно перевищивши представництво росіян – 9 місць⁶.

Певну специфіку мали стосунки між Центральною Радою та польськими партіями. Від інших національних політичних кіл і рухів поляки відрізнялися тим, що в своїй більшості вони (незалежно від ідеології й напрямів) з самого початку підтримали український національний рух і прагнули співробітництва з Центральною Радою, яка, на їхнє переконання, була законним репрезентантом українців. Зразу ж після досягнення компромісу й домовленостей між Центральною Радою та Тимчасовим урядом, 4 липня 1917 р. до неї була відраджена делегація «Польського виконавчого комітету на Русі» (ПВК) з метою узгодити норму представництва та умови співробітництва.

Делегація ПВК оголосила вимоги, які повинні були повною мірою забезпечити права польської меншини та її представництва в Центральній Раді. Це: 1) надати представництво польській меншині на рівні 5-6 % від кількості членів Центральної Ради; 2) в Генеральному Секретаріаті створити посаду Генерального Секретаря з польських справ, а при інших секретарствах референтів-поляків; 3) призначити на ці місця кандидатів, обраних польськими організаціями⁷.

На сьогодні поки не виявлено документів, які б свідчили про реакцію Центральної Ради на ці вимоги, скоріш за все, вона не дала конкретної відповіді. Питання чисельного представництва поляків вирішено було на Шостій сесії Центральної Ради. Їм було виділено 20 мандатів, у тому числі для Демократичного Централу – 5, польським соціал-демократам – 4, ППС – 4, ППС-лівіці – 7. При цьому Центральна Рада не брала на себе відповідальності щодо вирішення проблеми персонального представництва, віддавши право розподілу місць Польському демократичному централу.

Польський демократичний централ утворився 18 червня 1917 р. унаслідок розколу на з'їзді польських спілок, організацій і товариств. Розкол стався під час обговорення основних питань порядку денного, коли вийшли на поверхню значні розбіжності у поглядах між правою та лівою частинами з'їзду. Демократичний блок і соціалісти залишили засідання і зібралися на окрему нараду, де й ухвалили рішення щодо створення окремого орга-

ну – Польського демократичного централу. Новоутворений орган своїм завданням вбачав підтримку революції в Росії та українського національно-визвольного руху⁸. Загалом надання права визначити персональне представництво від поляків саме цьому органу відповідало інтересам Центральної Ради, бо більшість його представників поділяла ліві та соціалістичні погляди. Йдучи на такий крок, керівництво Центральної Ради вважало, що таким чином можна буде запобігти проникненню до її складу консервативних польських елементів.

Саме тому, що цей орган виражав практично інтереси та настрої лівих елементів, він не задовольняв потреб правого крила польського національного руху. З огляду на це рішення Центральної Ради викликало обурення з боку ПВК. 7 липня 1917 р. він видав постанову, де зазначалося, що «польський народ немає тепер в Українській Центральній Раді і в її Виконавчому комітетові репрезентації, яка б виражала волю загалу польського народу» й до тих пір, поки ситуація не зміниться, усі свої сили поляки будуть спрямовувати виключно на досягнення власних цілей і реалізації власних потреб⁹.

Польські представники намагалися вплинути на Центральну Раду й змусити її змінити своє рішення. 1 серпня 1917 р. на засіданні Малої Ради Представник від ППС (революційна фракція) – В. Рудницький – заявив, що ППС-лівіця та Польський демократичний централ забрали собі всі 20 мандатів і не хочуть з ними ділитися. В. Рудницький звернувся з проханням до Комітету Центральної Ради, щоб він розглянув цю проблему й надав їм відповідне число місць. Представник від ППС (революційна фракція) також порушив питання щодо можливого допущення до Центральної Ради представників більш правих організацій. Ці вимоги обґрунтовувалися тим, що число місць, яке отримала ППС-лівіця, не відповідало рівню її впливу серед польського населення України. На його переконання, більшість поляків стояла на поміркованіших позиціях і не поділяла радикалізм ППС-лівіці.

Однак лідери Центральної Ради не хотіли втручатися в процес розподілу місць, щоб уникнути будь-яких звинувачень на свій бік у необ'єктивності чи упередженості щодо конкретних осіб. Тому, відповідаючи на вимоги поляків, М. Грушевський наголосив, що Центральна Рада вирішила справу поділу національних мандатів доручити самим національностям¹⁰.

Але ця проблема не вирішувалася легко. Розуміючи, що сама Центральна Рада поділяє ліві переконання й складається з представників українських партій, які тією чи іншою мірою пропагують соціалістичну орієнтацію подальшого розвитку України, осередки представницьких національних комітетів і організацій почали надавати перевагу

лівим національним партіям. З подібними проблемами зіткнулися не тільки поляки. Схожа ситуація склалася й з єврейським представництвом, коли також перевага надавалася соціалістичним течіям. У цілому загальна політика неухаги до консервативних національних кіл з боку Центральної Ради спричинила їхнє негативне ставлення до неї та Генерального Секретаріату і штовхала їх ставати в опозицію щодо урядового курсу.

Однак, незважаючи на певні неузгодження й протиріччя, рішення Центральної Ради щодо поповнення свого складу представниками національних меншин сприяло досягненню певної єдності української і неукраїнської демократії. Українські лідери розцінювали це як серйозний здобуток, який давав надію на припинення суперечок і конфронтації, які раніше час від часу виникали. Безумовно, це частково зняло напругу в стосунках, однак ліквідувати їх повністю так швидко було неможливо. На заваді стояли принципові питання. Серед головних – це визнання права українців на реалізацію власних національно-державних інтересів. Більшість загальноросійських і національних політичних сил, причому незалежно від їхньої ідеологічної орієнтації, залишалися прибічниками ідеї єдиної і неподільної Росії. Саме це й стало однією з основних причин протистояння всередині Центральної Ради між фракціями українських та неукраїнських політичних партій.

Неприйняття гасел українського національно-визвольного руху було найбільш притаманно російським меншовикам і есерам та бундівцям. Більш менш лояльно на початковому етапі співробітництва вели себе поляки. Більшовики взагалі відмовились увійти до складу Центральної Ради. На їх переконання, була неприпустимою подібна практика, коли місця в крайовому органі їм (як і іншим) надавалися за принципом національного представництва. Згідно з їхніми поглядами, більшовицька партія мала отримувати місця відповідно до свого впливу на населення. Вважаючи себе однією з провідних лівих партій, більшовики прагнули переваг особисто для себе. Водночас, за певних обставин, більшовики могли виступити із заявами щодо підтримки Центральної Ради чи загалом українського національно-визвольного руху. Це відбувалося тоді, коли, за їхніми оцінками, контрреволюційні сили суттєво порушували рівновагу на свою користь, серйозно загрожуючи демократичним процесам у Росії (наприклад, виступ Корнілова). З іншого боку, розуміючи, що Центральна Рада користується підтримкою українського населення, вони прагнули запобігти можливому відриву від робітничих і селянських мас. Тому в протистоянні, яке постійно тривало між Тимчасовим урядом і Центральною Радою, інколи виступали на боці останньої, критикуючи політику загальноросійського центру.

11 липня 1917 р. відбулося перше відкрите засідання Малої Ради, на якому були присутні представники національних меншин у кількості 50 осіб. М. Грушевський привітав прибулих: «Вітаю вас, товариші, вже не як гостей, а як товаришів-співробітників. Я певен, що наша спільна праця виведе Україну на шлях розцвіту і повної згоди»¹¹.

З привітальними словами виступили й представники національних меншин. Показово, що активність виявили єврейські політичні партії, з відповідними вітальними зверненнями виступили три представники – Гольдштейн від Поалей-Ціон, Розенштейн від сіоністської організації та Зільберфарб від Об'єднаної єврейської соціалістичної робітничої партії. Всі доповідачі підтримали ідею національно-територіальної автономії українського народу, а Зільберфарб наголосив: «Я певен в тому, що ми будемо творити не тільки спільне життя, а й утворим зразок автономного життя не тільки для Росії, але й для цілого світу»¹².

Два вітальних слова було від ради робітничих і солдатських депутатів (Доротов і Таск). Загальний піднесений настрій висловив меншовик О. Доротов: «Ті непорозуміння, які роз'єднували нас, однині мусять зникнути. Ми прийшли сюди з чистим серцем, і я вітаю цей перший день згоди між демократіями України»¹³.

Але попри такі оптимістичні настрої практика співробітництва видалася достатньо складною. Протиріччя між українськими та неукраїнськими партіями виявилися вже 14 липня 1917 р. на засіданні Малої Ради. Обговорювалося питання розширення Генерального Секретаріату за рахунок введення нових секретаріатів: пошт і телеграфу, шляхів, промисловості, праці, віросповідних справ і військових справ. Навколо цього розгортається жвава дискусія. М. Рафес категорично виступив проти того, щоб у складі Генерального Секретаріату були військовий секретаріат, секретаріат пошт і телеграфів, секретаріат шляхів і секретаріат віросповідних справ, заявивши, що функції цих секретаріатів належать до загальнодержавної компетенції, а тому не повинні «входити в обсяг автономії України»¹⁴. Позицію М. Рафеса активно підтримав російський меншовик М. Балабанов, зазначивши, що «українці занадто багато хотять на себе взяти». На його думку, не потрібно було «багато дечого прилучати до обсягу автономії України, бо це справ не поліпшить, а може тільки дискредитувати самий принцип автономії»¹⁵.

Різні погляди українська й неукраїнська частини Центральної Ради мали й на статус Генерального Секретаріату. Поки статус цього органу не було затверджено Тимчасовим урядом, партії російських меншовиків і есерів, а також Бунд займали очікувальну позицію. На засіданні Малої Ради 1 серпня 1917 р. представник меншовиків М. Бала-

банов зробив заяву від імені своєї партії: «Поки нема остаточної згоди з Тимчасовим урядом щодо Секретаріату, доти фракція займає вичікуюче становище щодо своєї тактики в найближчій будучині»¹⁶. Показовим є той факт, що в цьому питанні меншовиків і Бунд підтримували кадети, про що їх представник сказав: «Партія кадетів стоїть на тій же самій точці погляду, що й партія меншовиків»¹⁷. Це свідчить про те, що в національних питаннях позиції всіх російських партій збіглися, незалежно від їхньої ідеології та соціальної орієнтації. Водночас за визнання Генерального Секретаріату крайовим органом влади в Україні висловилися «Паволой Ціон», Польська соціалістична партія, Польський демократичний централ.

Загалом, аналізуючи стосунки між українськими та неукраїнськими партіями в Центральній Раді до жовтневого перевороту в Петербурзі, варто зазначити, що останні прагнули проводити політику, відповідну власним партійним уявленням, що часто не зовсім збігалася з позицією українського національно-визвольного руху. Погодившись увійти до складу Центральної Ради, неукраїнські партії намагалися певним чином пригальмувати розвиток процесу українського державотворення, навіть на рівні національно-територіальної автономії. Це виявлялося в тому, що більшість з них прагнула обмежити повноваження Генерального Секретаріату як крайового уряду й не дозволити йому перебрати на себе функції центрального уряду Росії.

¹ Українська Центральна Рада. Документи і матеріали. – В 2-х т. – Т. 1. – К.: Наукова думка, 1996. – С. 124.

² Там само. – 207.

³ Там само. – С. 207-208.

⁴ Українська Центральна Рада: Навчальний посібник. /Верстюк В. – К., 1997. – С. 90.

⁵ Там само.

⁶ Див.: Солдатенко В.Ф. Єврейське представництво в Центральній Раді // Єврейське населення Півдня України: історія та сучасність. Тези до наукової конференції 19-20 листопада 1992 р. – Запоріжжя, 1992. – С. 54-56.

⁷ ЦДАВО України. Ф. 1115. – Оп. 1. – Спр. 2. – Арк. 10 зв.

⁸ Українська Центральна Рада. – Т. 1. – С. 545.

⁹ Проблема державного статусу України в партійно-політичній боротьбі доби Центральної Ради: дис. ... канд. іст. наук /О.В.Старух – Запоріжжя, 1998. – С. 169.

¹⁰ Нова Рада. – 1917. – 3 серпня.

¹¹ Українська Центральна Рада. – Т. 1. – С. 175.

¹² Там само.

¹³ Там само.

¹⁴ Там само. – С. 177.

¹⁵ Там само. – С. 178.

¹⁶ Там само. – С. 211.

¹⁷ Там само.

УДК [94(477):329.11] «1917/1920»

© Оксана Трачук
(Чернівці)

АЛЬТЕРНАТИВНІ ПІДХОДИ КОНСЕРВАТИВНИХ СИЛ ЩОДО ПЕРСПЕКТИВ НАЦІОНАЛЬНОГО ПОСТУПУ УКРАЇНИ В РЕВОЛЮЦІЙНУ ДОБУ 1917-1920 рр.

У статті проаналізовано позицію українських консервативних сил щодо проблем національно-державного будівництва України в революційну добу 1917-1920 рр. Автор виділяє дві основні групи – проросійську та українську державницьку. До першої належали Протофіс і Всеукраїнський союз землевласників, які виступали за «єдину неподільну Росію». До другої групи – УДХП, Всеукраїнський союз хліборобів-власників (селян), УНП, які головним своїм завданням вбачали сприяння утвердженню української незалежної держави.

Ключові слова: національно-державне будівництво України, Протофіс, Всеукраїнський союз землевласників, УДХП, Всеукраїнський союз хліборобів-власників (селян), УНП.

А. Трачук

Альтернативные подходы консервативных сил относительно перспектив национального развития Украины в революционную эпоху 1917-1920 гг.

В статье проанализирована позиция украинских консервативных сил в вопросах национально-государственного строительства Украины в революционный период 1917-1920 рр. Автор выделяет две основные группы – пророссийскую и украинскую. К первой относились Протофис и Всеукраинский союз земельных собственников, которые выступали за «единую нераздельную Россию». Ко второй группе – УДХП, Всеукраинский союз хлеборобов-собственников (крестьян), УНП, которые главным своим заданием считали содействие укреплению украинского независимого государства.

Ключевые слова: национально-государственное строительство Украины, Протофис, Всеукраинский союз земельных собственников, УДХП, Всеукраинский союз хлеборобов-собственников (крестьян), УНП.

O. Trachuk

The Alternative Approaches of Conservative Forces on the Prospects of National Development of Ukraine in the Revolutionary Period in 1917-1920

The article deals with the position of Ukrainian Conservative Parties concerning the problems of Ukrainian national construction in the revolutionary